

LITERATURA

✍ JORDI NOPCA

📍 BARCELONA

🕒 18/11/2019

Una mirada contemporània als pecats capitals

Raül Garrigasait, Jordi Graupera i Anna Punsoda, entre els autors del nou projecte de Fragmenta

Des del 2007, el catàleg de Fragmenta s'ha anat desplegant esponerosament gràcies a llibres de Raimon Panikkar, Joan-Carles Mèlich, Lluís Duch, Josep Rius-Camps, Marie Balmory, Mircea Eliade i Laia de Ahumada. Amb la sèrie *Pecats capitals*, que s'acaba d'estrenar amb assajos de Marina Porràs i Oriol Quintana, l'editor Ignasi Moreta emprèn un projecte singular en la història de l'editorial: "Volem apostar pel talent d'assagistes de menys de 45 anys -explica-. Tenia una llista

de deu noms, pensant que com a mínim tres dels candidats em fallarien. A cadascun li assignava un pecat capital sobre el qual havia d'escriure un assaig breu amb un enfocament més o menys interdisciplinari. La tria va ser en funció de com aquests autors havien treballat els *pecats* a nivell teòric. Per sorpresa meua, tots els autors van dir que sí a la primera”.

Els llibres sortiran en català i castellà des d'aquest novembre i fins al febrer del 2020. Els dos primers ja es poden comprar. Els dos últims, signats per Jordi Graupera i Raül Garrigasait, encara estan pendents d'entrega. “Encara no hem incomplert el termini”, diu Graupera, que publicarà *La supèrbia* l'any vinent. “És el pecat polític per excel·lència -reconeix-. S'associa a paraules com *orgull, vanaglòria, arrogància i prepotència*”. Graupera, que es va presentar a les últimes eleccions a l'alcaldia de Barcelona, recorda que “criticar la supèrbia d'algú és una forma de control social molt eficaç, perquè es detecta fàcilment en els altres però, en canvi, costa d'identificar en un mateix”. Garrigasait s'ha endinsat en la ira. “És la passió per excel·lència, i arrenca amb el guerrer homèric, que és capaç d'irar-se perquè és impetuós -diu-. L'assaig explora la utilitat de la ira més enllà de la seva bondat o maldat, la ira com a tècnica del poder, socialitzada i institucionalitzada, i la ira que, en canvi, es pot exercir des de baix, com hem vist a Catalunya aquest octubre”.

AVARICIOSOS I GOLUTS

Oriol Ponsatí-Murlà va acceptar l'encàrrec d'escriure sobre l'avarícia abans de convertir-se en el nou director de la Institució de les Lletres Catalanes. “En alguns cercles és un motor capital per fer avançar moltes coses -admet-. Penseu en el lema *greed is good* [l'avarícia és bona] de la pel·lícula *Wall Street* [Oliver Stone, 1987]. Es podria fer una història del terme com a virtut i no com a pecat”. A Adrià Pujol li ha passat una cosa semblant amb la gola. “En alguns moments ha estat una prerrogativa -afirma-. Només cal mirar les panxes dels burgesos del segle XIX o dels monjos d'ordes de silenci, en què l'únic que se sentia al menjador era el soroll de les culleres picant contra els plats”.

Anna Punsoda ha escrit sobre la luxúria. “Si la relacionem amb el desig sexual, és un termòmetre de la nostra salut mental i física -explica-. Quan estem tristos no només perdem la gana, sinó que també l'instint sexual queda afectat”. Punsoda considera que la luxúria és “el pecat més temut en la literatura”. L'enveja, objecte d'estudi de Marina Porras, “és un pecat buit que no s'acaba mai, un pou sense fons”. El seu assaig arrenca amb *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda -un “tractat sobre l'enveja”, diu-, i des d'allà passa per “la variant de la gelosia” en Proust i “el ressentiment” que apareix a les novel·les de Faulkner i altres autors, com ara Josep Pla, Paul Valéry i Jane Austen.

El professor Oriol Quintana, per acabar, publica *La mandra*: "El meu rerefons vital i personal és cristià. Coneixent-lo bé, he escrit aquest text, que va en contra d'algunes idees cristianes, com ara el perfeccionisme moral. En una societat sense mandra, ira ni luxúria viuríem com robots zombis".